

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 708

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
445.	— Decret privind conferirea Ordinului Național Pentru Merit în grad de Cavaler	2
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
	Decizia nr. 176 din 26 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	2–8
A C T E A L E O R G A N E L O R D E S P E C I A L I T A T E A L E A D M I N I S T R A Ţ I E I P U B L I C E C E N T R A L E		
1.395/830.	— Ordin al ministrul sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate pentru modificarea și completarea Normelor de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017	9–16

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1) și alin. (2) lit. c), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere și recunoștință pentru solidaritatea și dăruirea de care au dat dovadă în intensa lor activitate social-filantropică destinată cetățenilor români aflați pe teritoriul Republicii Italiene, contribuind astfel la limitarea impactului pe care actuala criză epidemiologică a avut-o asupra comunității românești și în special asupra categoriilor sociale vulnerabile,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*:
— Preasfințitului Părinte Arhiepiscop-Vicar Atanasie de Bogdania (Rusnac Tudor) al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei;
— Pastorului Lupu Corneliu Benone, coordonatorul Bisericii Adventiste Române din Italia.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

București, 6 august 2020.
Nr. 445.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 176 din 26 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

Valer Dorneanu	— președinte	
Cristian Deliorga	— judecător	
Daniel Marius Morar	— judecător	
Mona-Maria Pivniceru	— judecător	
Gheorghe Stan	— judecător	
Livia Doina Stanciu	— judecător	
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător	
Varga Attila	— judecător	
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent	

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea HeidelbergCement România — S.A. în Dosarul nr. 5.912/2/2014/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 182D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, reprezentantul convențional al acesteia, domnul avocat Dan Dascălu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Agenția Națională pentru Resurse Minerale, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarele Curții Constituționale nr. 353D/2018 și nr. 1.315D/2018, având un obiect identic al excepției de neconstituționalitate, ridicată de Societatea HeidelbergCement România — S.A. în Dosarul nr. 5.914/2/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de către Societatea Holcim România — S.A. în Dosarul nr. 7.495/2/2014/a1 al aceleiași instanțe.

4. La apelul nominal efectuat în aceste dosare răspunde, pentru autoarele excepției de neconstituționalitate, reprezentantul convențional al acestora, domnul avocat Dan Dascălu, cu împuternicire avocațială depusă la dosare. Lipsește partea Agenția Națională pentru Resurse Minerale, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 182D/2018, nr. 353D/2018 și nr. 1.315D/2018, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public și avocatul autoarelor excepției de neconstituționalitate sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarelor nr. 353D/2018 și nr. 1.315D/2018 la Dosarul nr. 182D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, sens în care susține că prevederile art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 sunt neconstituționale și contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și ale art. 15 alin. (2), precum și ale art. 44 coroborat cu art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la art. 20 din Legea fundamentală.

7. Referitor la încălcarea principiului neretroactivității legii civile, acesta susține că în prezentele cauze deduse judecătii este vorba despre licențe încheiate de societățile HeidelbergCement România — S.A. și Holcim România — S.A., iar potrivit legii în vigoare la data încheierii lor, acestora li se garantează de către statul român că pe toată durata existenței licenței conținutul licențelor va rămâne neschimbat, în acest sens fiind prevederile art. 11 alin. (2) din Legea minelor nr. 61/1998 și ulterior cele ale art. 21 și art. 60 din Legea minelor nr. 85/2003, prevederi care garantau că prevederile licențelor în vigoare rămân valabile, pe întreaga lor durată, în condițiile în care au fost încheiate. Arată, de asemenea, că redevența, potrivit art. 31 din Legea nr. 61/1998 și art. 45 din Legea nr. 85/2003, reprezintă un element al licenței, astfel că legile în vigoare la momentul încheierii licențelor stabileau care este nivelul acestei redevențe. Această situație juridică, și anume promisiunea făcută concesionarilor de către statul român, că licențele nu vor fi modificate unilateral decât cu acordul titularului acestora, reprezintă o situație juridică trecută, întrucât, în contextul reglementării art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, acest text poate să înlăture situația juridică din trecut, însă numai cu încălcarea principiului neretroactivității legii, în discuție fiind vorba despre regula care ar fi aplicabilă calculului acestei redevențe, în cazul căreia legea veche a promis că va rămâne neschimbată, iar o atare împrejurare conduce, în opinia avocatului autoarelor excepției, la înlăturarea unui drept câștigat, cu efect retroactiv.

8. Referitor la încălcarea art. 44 din Constituție coroborat cu art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la art. 20 din Legea fundamentală, licența reprezintă un bun în sensul art. 44 alin. (1) din Constituție, normă care protejează orice interes substanțial de natură patrimonială. Arată, astfel, că

cele două societăți aveau o speranță legitimă de natură patrimonială, în sensul că licențele pe care le-au încheiat potrivit unor acte normative care le-au promis un anumit tratament juridic vor rămâne în materialitatea lor supuse aceluiași condiții, exceptând situația în care acestea acceptă prin negociere, așa cum au procedat de altfel în anul 2009, să modifice conținutul acelor licențe printr-un act adițional.

9. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, care consacră principiul securității raporturilor juridice, se susține că reglementarea criticată este de o neclaritate și impredictibilitate maximă. Arată, astfel, că reglementarea criticată prevede că se aplică tuturor licențelor, fără a preciza însă dacă numai celor în vigoare sau celor care urmează să fie încheiate. Mai mult, apreciază că data la care actele adiționale vor intra în vigoare este una incertă, și anume în momentul în care acestea vor fi semnate de către conducătorul autorității competente.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, în principal, ca fiind inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile formulate vizează aspecte referitoare la modul de interpretare și aplicare a reglementării criticate, nefiind vorba despre o veritabilă critică de neconstituționalitate.

11. În subsidiar, solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată și apreciază că prevederile criticate sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate. Arată, astfel, că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia autoarele excepției au fost lipsite de dreptul lor de proprietate, întrucât acestora nu le-au fost luate licențele, iar modificarea redevenței, lucru firesc în orice stat, nu numai din Uniunea Europeană, dar și din alte state care nu fac parte din aceasta, este posibilă, așa încât legislația națională respectă standardele impuse de Uniunea Europeană. Apreciază, totodată, că legea este clară și prevede că redevențele instituite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 se aplică de la data intrării în vigoare a acestui act normativ tuturor licențelor/permiselor, astfel încât nu se creează nicio discriminare, iar reglementarea criticată nu are efect retroactiv. Învederează, de asemenea, că trebuie ținut cont de obiectul legii și de specificitatea acestor raporturi juridice, care implică calitatea de parte a statului, fiind atributul acestuia să acorde licențele în discuție.

12. Solicitând un drept la replică, avocatul prezent apreciază că nu poate fi primită solicitarea reprezentantului Ministerului Public de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, având în vedere faptul că prin Decizia nr. 1.362/2018 Înalta Curte de Casație și Justiție a respins acțiunile autoarelor excepției, apreciind că în speță nu este vorba despre o problemă de aplicare a legii, ci de neconstituționalitate. Cât privește susținerea potrivit căreia reglementarea criticată respectă standardele europene, arată că nu suntem într-un domeniu european și nici nu a invocat acest lucru, precizând, de asemenea, că nu a invocat nici existența vreunei situații discriminatorii. Susține, totodată, că societățile, autoare ale excepției de neconstituționalitate, nu au semnat actele adiționale, astfel încât întrebarea este cum poate intra în vigoare un act adițional fără ca partea să fie de acord cu el, atât timp cât statul i-a promis că acesta va rămâne nemodificat.

13. În contrareplică, reprezentantul Ministerului Public arată că, potrivit legiuitorului, este atributul instituțiilor statului să încheie aceste licențe, iar celelalte aspecte invocate de avocatul cauzei țin de derularea unui litigiu. Concluzionând, învederează faptul că aspectele de constituționalitate, respectiv de neconstituționalitate a unui text de lege, nu intră în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, ci a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

14. Prin Încheierea din 25 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.912/2/2014/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea HeidelbergCement România — S.A. cu prilejul examinării recursului formulat împotriva Sentinței nr. 1.345 din 13 mai 2015, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii a Agenției Naționale pentru Resurse Minerale și a unor acte adiționale de modificare a contractelor de concesiune a licențelor de exploatare.

15. Prin Încheierea din 30 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.914/2/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea HeidelbergCement România — S.A. cu prilejul examinării recursului formulat de Societatea HeidelbergCement România — S.A. împotriva Sentinței nr. 1.345 din 13 mai 2015, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii a Agenției Naționale pentru Resurse Minerale și a unor acte adiționale de modificare a contractelor de concesiune a licențelor de exploatare.

16. Prin Încheierea din 28 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.495/2/2014/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Holcim România — S.A. cu prilejul examinării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 786 din 19 martie 2015, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii a Agenției Naționale pentru Resurse Minerale și a unor acte adiționale de modificare a contractelor de concesiune a licențelor de exploatare.

17. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** în esență, autoarele acesteia solicită constatarea neconstituționalității prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, în măsura în care acestea se interpretează în sensul că noua cotă de redevență stabilită de acest act normativ se aplică și licențelor de exploatare minieră (și anume contractelor de concesiune) încheiate înaintea intrării în vigoare a ordonanței de urgență mai sus menționate.

18. Acestea susțin, în primul rând, că aplicarea prevederilor criticate în privința licențelor existente la momentul intrării în vigoare a acestui act normativ este neconstituțională prin raportare la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât are efect retroactiv, tinzând la anihilarea unui drept născut sub imperiul legii vechi, ce constă în stabilitatea prevederilor licențelor de exploatare pe toată durata cât acestea se află în vigoare, garanție ce reprezintă o *facta praeterita*, suprimând astfel, în mod indirect, acest beneficiu/drept.

19. În al doilea rând, apreciază că aceste prevederi sunt neclare și contradictorii, în contextul în care consacra o soluție diametral opusă celei prevăzute de art. 21 alin. (2) și art. 60 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, care, la rândul lor, garantează aplicarea prevederilor licenței de exploatare pe toată perioada valabilității ei, prevederi care nu au fost abrogate nici implicit, nici explicit. Din această perspectivă, neclaritatea și lipsa de previzibilitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) din Constituție și atrage neconstituționalitatea acestora.

20. În al treilea rând, susțin că în măsura în care, în ciuda neclarității lor, prevederile criticate s-ar interpreta în sensul că impun societății (titulară a licenței de concesiune de exploatare minieră) semnarea unor noi acte adiționale care să modifice acordul preexistent de concesiune (licența), începând cu data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2013, acestea aduc atingere în mod nejustificat substanței dreptului de proprietate al societății, garantat de art. 44 din Constituție.

21. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal,** în opinia exprimată în dosarele Curții Constituționale nr. 182D/2018 și nr. 353D/2018, apreciază că prevederile art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale sunt constituționale.

22. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal,** în opinia exprimată în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.315D/2018, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale este neîntemeiată. În acest sens, instanța supremă arată că printr-o jurisprudență constantă, exemplu fiind Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, Curtea Constituțională a stabilit înțelesul principiului neretroactivității legii civile, statuând că „*principiul neretroactivității legii civile (...) semnifică faptul că legea civilă se aplică tuturor situațiilor juridice născute după intrarea ei în vigoare, iar nu situațiilor juridice trecute, consumate (facta praeterita).* În mod corelativ, potrivit principiului aplicării imediate a legii noi, de la data intrării în vigoare a acesteia, ea se aplică tuturor actelor, faptelor și situațiilor juridice viitoare (facta futura), actelor, faptelor și situațiilor juridice în curs de constituire, modificare sau stingere începând cu această dată, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi (facta pendencia)”. Or, în opinia instanței, analiza modului de redactare a reglementării criticate nu evidențiază probleme care să pună în discuție respectarea principiului constituțional al neretroactivității legii civile, întrucât aceasta produce efecte juridice exclusiv în domeniul temporal de acțiune al noii legi, începând cu data de 1 ianuarie 2014, fără a opera modificări cu privire la raporturile juridice consumate.

23. De asemenea, învederează faptul că normele legale criticate nu încalcă principiul securității raporturilor juridice, întrucât se referă la clauze reglementare ale contractului de concesiune minieră care, fiind supuse normelor de drept public, pot fi modificate în mod unilateral de către autoritatea publică. Învederează, totodată, că atât din perspectiva asimilării redevențelor miniere creanțelor fiscale, cât și din perspectiva caracterului de clauză reglementară a contractului de concesiune a nivelului acestei redevențe, rezultă că interesul patrimonial invocat nu intră în sfera de protecție a art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană a drepturilor omului.

24. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, și aprobată cu modificări de Legea nr. 11/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015. Prevederile criticate au următorul conținut normativ:

— Art. VII: „*Redevențele instituite de prezenta ordonanță de urgență a Guvernului se aplică de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență a Guvernului tuturor licențelor/permiselor.*”;

— Art. VIII: „(1) *În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență a Guvernului, titularii licențelor/permiselor și autoritatea competentă încheie acte adiționale de stabilire a redevențelor astfel cum sunt reglementate prin prezenta ordonanță de urgență a Guvernului.*

(2) *Actele adiționale încheiate potrivit prevederilor alin. (1) fac parte integrantă din licență/permis și intră în vigoare prin semnarea lor de către conducătorul autorității competente.*”

28. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la principiul securității raporturilor juridice, ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, precum și celor ale art. 44 care consacră dreptul de proprietate privată.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la situația de fapt, Curtea reține faptul că reclamantele, Societatea HeidelbergCement România — S.A. și Societatea Holcim România — S.A., sunt titularile mai multor licențe de concesiune de exploatare minieră, în baza cărora desfășoară activități miniere, respectiv activități de exploatare a rocilor utile, în condițiile stabilite în cuprinsul respectivelor licențe. La momentul semnării licențelor de exploatare, potrivit art. 31 alin. (1) din Legea minelor nr. 61/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 16 martie 1998, acestea s-au obligat la plata unei redevențe miniere în cuantum de 2% din valoarea producției. Odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 262/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2007 pentru modificarea și completarea Legii minelor nr. 85/2003 și a Legii petrolului nr. 238/2004, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009, Agenția Națională pentru Resurse Minerale și reclamantele au semnat, în anul 2009, acte adiționale la licențele de exploatare, prin care a fost majorat cuantumul redevențelor la noul nivel stabilit prin lege, și anume o cotă procentuală de 4% din valoarea producției miniere. La data de 15 noiembrie 2013, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, criticată în cauză, prin care au fost modificate prevederile art. 45 din Legea minelor nr. 85/2003, în ceea ce privește cuantumul redevenței miniere, respectiv o cotă

procentuală de 5% din valoarea producției miniere, context în care reclamantele au fost invitate la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale în vederea însușirii și semnării actelor adiționale ale licențelor de exploatare. De această dată însă acestea au refuzat semnarea actelor adiționale în temeiul art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, invocând, în esență, că modificarea unilaterală a licențelor de exploatare, sub aspectul valorii redevențelor, contravine principiilor securității și stabilității raporturilor juridice existente între părți, libertății contractuale și regulii *pacta sunt servanda*.

30. În contextul criticilor formulate, Curtea reține faptul că Legea nr. 85/2003 reglementează desfășurarea activităților miniere în România, stimulând valorificarea resurselor minerale, proprietate publică a statului, transpunând, la nivelul legii, dispozițiile constituționale ale art. 136 alin. (3) și (4), potrivit cărora bogățiile de interes public ale subsolului, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil, de interes național, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de legea organică fac obiectul exclusiv al proprietății publice. Bunurile proprietate publică, în condițiile legii organice, pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate. De asemenea, potrivit actului normativ menționat, resursele minerale sunt puse în valoare prin activități miniere, care se concesionează persoanelor juridice române sau străine ori se dau în administrare instituțiilor publice, de către autoritatea competentă.

31. Curtea reține că, potrivit art. 3 pct. 8 din Legea nr. 85/2003, concesiunea minieră reprezintă operațiunea juridică prin care statul, reprezentat de autoritatea competentă, în calitate de concedent, transmite pentru o perioadă determinată unei persoane, în calitate de concesionar, dreptul și obligația de a executa, pe risc și cheltuială proprii, activități miniere având ca obiect resursele minerale ce cad sub incidența prezentei legi, în schimbul unei redevențe miniere pentru exploatare și al unei taxe pe activitatea de prospecțiune, explorare și exploatare a resurselor minerale. De asemenea, potrivit art. 3 pct. 17 din Legea minelor nr. 85/2003, prin licență se înțelege actul juridic prin care se acordă concesiunea/darea în administrare a activităților miniere de explorare/exploatare. În temeiul art. 44 alin. (1), (5) și (6) din Legea nr. 85/2003, titularii licențelor și/sau permiselor sunt obligați la plata către bugetul de stat a unei taxe pentru activitatea de prospecțiune, explorare și exploatare a resurselor minerale, precum și a unei redevențe miniere. Taxa se reactualizează anual, la propunerea autorității competente, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de rata inflației, se datorează anual și se plătește anticipat pentru anul viitor, până la data de 31 decembrie a anului în curs.

32. Curtea observă, de asemenea, că Agenția Națională pentru Resurse Minerale, ca organ de specialitate al administrației publice centrale, este autoritatea competentă abilitată să aplice prevederile Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, având calitatea de concedent, alături de alte autorități ale statului. Această autoritate negociază și încheie în numele statului acorduri petroliere, licențe de concesiune minieră și permise de exploatare și îndeplinește atribuțiile conferite de lege privitoare la taxe, redevențe și tarife.

33. Referitor la natura juridică a contractului de concesiune de bunuri proprietate publică, prin Decizia nr. 800 din 18 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2016, Curtea a reținut că un contract de concesiune, care reprezintă un instrument juridic de punere în valoare a bunurilor din proprietatea statului sau a unităților administrativ-teritoriale, va fi asimilat actului administrativ, în sensul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. În legătură cu natura juridică a acestor contracte, Curtea a constatat că acestea prezintă o dublă natură, în sensul că, pe lângă clauzele de natură contractuală, cuprind și clauze

de natură reglementară. Concesiunea este evident un act de gestiune a patrimoniului propriu al autorității publice concedente, și nu un act de autoritate, esența concesiunii constând în administrarea de către un privat, pe risc propriu, a patrimoniului public, în vederea eficientizării economice a acestuia. Partea reglementară a contractului de concesiune, vizând patrimoniul comunităților locale sau județene, nu poate avea însă un alt regim decât cel aplicabil patrimoniului statului, chiar dacă în cadrul concesiunii există și o parte contractuală. Tot prin decizia precitată, s-a învederat că sunt asimilate actelor administrative și contractele administrative, definite drept acele contracte încheiate de autoritățile publice, care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice. Contractele administrative sunt acte juridice bilaterale, cu caracter oneros, constând într-un acord de voință între o autoritate publică și un particular, dar fiind vorba despre acte supuse unui regim de drept public, caracterizat prin preeminența interesului public, părțile trebuie să accepte clauze reglementare, stabilite prin lege sau prin alte acte normative, emise în limitele legii. Astfel, autoritatea publică poate modifica sau rezilia unilateral contractul când atare măsură este impusă de interesul public, când particularul nu-și execută obligațiile contractuale, în mod culpabil, sau când executarea contractului devine prea împovărătoare pentru particular.

34. Așa fiind, în privința naturii juridice a contractului de concesiune, Curtea a reținut caracterul administrativ complex al acestui contract, care cuprinde o parte stabilită prin act administrativ, dar și o parte de drept civil, aceasta din urmă fiind reprezentată și de redevență și taxa de exploatare, ca obligații civile principale ale concesionarului. Curtea a statuat, astfel, că redevența și taxa pentru activitatea minieră au caracter de obligație civilă în cadrul unui contract administrativ, context în care și dobânzile și penalitățile de întârziere pentru neplata acestora, stabilite potrivit art. 47 alin. (3) din Legea nr. 85/2003, au, de asemenea, caracter civil.

35. Referitor la redevență, Curtea observă că, așa cum s-a statuat și în doctrină, drept contraprestație pentru exploatarea bunurilor, a activităților sau a serviciilor primite în concesiune, concesionarii sunt obligați să plătească autorității concedente o sumă de bani periodică numită „redevență”, aceasta fiind definită ca „suma de bani plătită periodic de către concesionar concedentului în schimbul încredințării exploatarea unui serviciu public, a unei activități economice ori a unor bunuri proprietate publică ori privată a statului ori a unităților administrativ teritoriale (...) iar redevența nu este o fracțiune din preț, ci un drept al autorității concedente de a pretinde o parte din beneficiile realizate din exploatarea serviciului public.” De asemenea, potrivit pct. 31 din Legea minelor nr. 85/2003, redevența minieră reprezintă suma datorată bugetului de stat de către titular pentru concesionarea/administrarea activităților de exploatare a resurselor minerale, bunuri ale domeniului public al statului.

36. Raportat la speță, Curtea subliniază faptul că, potrivit art. 1 din Legea minelor nr. 85/2003, resursele minerale situate pe teritoriul și în subsolul țării și al platoului continental, în zona economică a României din Marea Neagră, fac exclusiv obiectul proprietății publice și aparțin statului român. Punerea lor în valoare prin activități miniere conduce la obligația titularilor de licențe/permise, conform art. 39 alin. (1) lit. t) din Legea minelor nr. 85/2003, „să achite taxele privind activitatea minieră și redevența minieră în termenele stabilite de prezenta lege.” Titularii licențelor/permiselor sunt obligați la plata către bugetul de stat a unei redevențe miniere pentru activitatea de exploatare (incluzând și exploatarea experimentală desfășurată în timpul activității de explorare). Curtea reține, de asemenea, că, potrivit art. 119 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 4 noiembrie 2003, baza de calcul al redevenței miniere o constituie valoarea

producției miniere realizate, stabilită în conformitate cu prețurile practicate și cu cantitatea de produse miniere rezultate, pentru perioada pentru care se calculează, fără valoarea rezultată din activitatea de prelucrare a produselor extrase, conform prevederilor art. 45 alin. (3) din Legea minelor. Modul de raportare și de calcul al valorii producției și redevenței miniere datorate de către titularii actelor de dare în administrare sau în concesiune se stabilește prin instrucțiuni tehnice aprobate prin ordin al conducătorului Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

37. Din perspectiva criticilor formulate de autoarele excepției, Curtea învederează că, așa cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2013, aprobată cu modificări prin Legea nr. 11/2015, acest act normativ a fost adoptat, printre altele, având în vedere atât necesitatea respectării angajamentelor asumate de Guvernul României în raport cu Fondul Monetar Internațional, referitoare la redevențele miniere, cât și creșterea veniturilor bugetare provenite din redevențele cuvenite statului român ca urmare a exploatarea resurselor minerale.

38. În acest context, Curtea reține că, prin art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, legiuitorul a operat o serie de modificări și completări la Legea minelor nr. 85/2003, și anume a modificat art. 45 alin. (1) referitor la stabilirea redevenței miniere cuvenite bugetului de stat, la încheierea licenței ori la eliberarea permisului de exploatare. De asemenea, prin art. VII și art. VIII din cuprinsul aceleiași ordonanțe de urgență, criticate în speță, legiuitorul a prevăzut că redevențele instituite de această ordonanță de urgență se aplică de la data intrării în vigoare a acestui act normativ tuturor licențelor/permiselor. Legiuitorul a prevăzut, totodată, că în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2013, titularii licențelor/permiselor și autoritatea competentă încheie acte adiționale de stabilire a redevențelor, astfel cum sunt reglementate prin acest act normativ, iar aceste acte adiționale fac parte integrantă din licență/permis și intră în vigoare prin semnarea lor de către conducătorul autorității competente.

39. Așa fiind, legiuitorul a modificat valorile redevențelor pe care titularii de licențe sau de permise pentru activități miniere trebuie să le plătească autorității competente, în speță Agenția Națională pentru Resurse Minerale, iar prevederile legale supuse controlului de constituționalitate prevăd că noile taxe și redevențe se aplică, de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a ordonanței de urgență care a instituit noile valori, tuturor permiselor, licențelor și acordurilor petroliere, după caz, iar titularii licențelor și autoritatea competentă încheie acte adiționale de stabilire a redevențelor, astfel cum sunt reglementate prin actul normativ modificator.

40. Din textele legale mai sus menționate, Curtea remarcă caracterul imperativ al reglementării, având în vedere faptul că acestea stabilesc obligații atât în sarcina autorității competente concedente — Agenția Națională pentru Resurse Minerale —, cât și în sarcina titularului licenței, concesionar din domeniul activităților miniere, modificările aduse cuantumului redevenței miniere fiind edictate de legiuitor, în sensul de a fi aplicate de părțile contractului de concesiune minieră. Fiind o normă imperativă, aceasta dă naștere unor obligații în sarcina părților din contract, iar neimplementarea sa constituie o încălcare a legii imputabilă ambelor părți. Curtea constată, astfel, că stabilirea redevenței miniere nu a fost lăsată niciodată la dispoziția părților, în sensul de negociere, agreare sau stabilire de comun acord a acesteia, nici prin vechea Lege a minelor nr. 61/1998, abrogată, și nici prin Legea minelor nr. 85/2003, în vigoare, ci a fost stabilită întotdeauna de legiuitor în cotă procentuală din valoarea producției miniere, pentru fiecare resursă minerală aparținând proprietății publice a statului.

41. Cu privire la licențele de exploatare, Curtea reține că acestea se acordă prin negociere, în temeiul art. 20 din Legea

nr. 85/2003, pentru maximum 20 de ani, cu drept de prelungire pe perioade succesive de câte 5 ani, iar titularul licenței de exploatare va plăti anual o taxă pe activitatea de exploatare și o redevență minieră, conform acestei legi. Redevența minieră, plătită trimestrial, reprezintă o cotă procentuală din valoarea producției miniere realizate în trimestrul respectiv, art. 45 din Legea minelor nr. 85/2003 stabilind cotele procentuale din valoarea producției miniere în funcție de substanțele extrase. Titularii actelor de dare în administrare sau de concesiune au obligația de a transmite compartimentelor de inspecție teritorială ale Agenției Naționale pentru Resurse Minerale arondate rapoarte trimestriale pentru fiecare perimetru, cu date privind cantitățile excavate sau producția minieră realizată și valoarea acesteia, după caz.

42. Potrivit art. 31 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208 din 14 octombrie 2003, prin licența de exploatare se stabilesc: durata acesteia, perimetrul de exploatare, cantitatea de rezerve propusă a fi exploatată, tipurile de produse miniere, obligațiile titularului în baza planului de dezvoltare a exploatării și a planului de refacere a mediului, precum și alte obligații și drepturi ale titularului prevăzute de lege. În acest context, rezultă faptul că licențele de concesiune în domeniul minier sunt contracte administrative cu executare succesivă și cu efecte succesive, unde cuantumul redevenței miniere aplicate este întotdeauna cel reglementat expres de lege, redevența minieră nefiind lăsată niciodată la negocierea părților contractante.

43. În ceea ce privește bunurile din domeniul public, Curtea învederează faptul că acestora li se aplică un regim juridic derogatoriu de la dreptul comun, datorită interesului public, considerat „scop al contractului de concesiune”, care se dorește a fi satisfăcut prin utilizarea acestora. Ca urmare, exploatarea unor astfel de bunuri nu poate face abstracție de interesul public, devenit element central al concesiunii, luarea în considerare a interesului public fiind obligatorie mai ales sub aspectul impactului pe care îl au efectele juridice ale contractului de concesiune.

44. Prin urmare, trebuie avut în vedere caracterul administrativ al contractelor de concesiune minieră, precum și faptul că acestea cuprind pe lângă clauze contractuale și clauze reglementare, printre care se numără și aceea privind valoarea redevenței miniere. Atât inițial, în Legea minelor nr. 61/1998, abrogată, cât și ulterior, în Legea minelor nr. 85/2003, în vigoare, legiuitorul a prevăzut expres obligația titularului licenței de a plăti redevența minieră așa cum este stabilită prin lege, iar nu conform acordului părților, rezultat în urma unei eventuale negocieri a acestora. Tocmai de aceea, prin art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, legiuitorul delegat a prevăzut în mod imperativ că, în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, vor fi încheiate actele adiționale potrivit noilor redevențe aplicate, acte ce fac parte integrantă din licențele de exploatare și care intră în vigoare prin semnarea lor de către conducătorul autorității competente.

45. Curtea subliniază, totodată, că este vorba despre un contract administrativ, a cărui caracteristică principală o constituie inegalitatea de poziție în care se găsesc părțile acestui contract, și anume faptul că autoritatea, în calitate de purtătoare a prerogativelor de putere publică, poate stabili și modifica unilateral unele clauze contractuale, spre deosebire de contractele private, care nu pot fi modificate decât prin acordul părților. Un contract de concesiune, care reprezintă un instrument juridic de punere în valoare a bunurilor din proprietatea statului sau a unităților administrativ-teritoriale, va fi asimilat actului administrativ, potrivit art. 2 alin. (1) lit. c¹) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în sensul că reprezintă un act unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a

legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice. Sunt asimilate actelor administrative, în sensul legii contenciosului administrativ, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative.

46. Curtea reține că dreptul concesionarului, pe lângă faptul că are o natură administrativă (deci este precar, putând fi desființat, respectiv modificat ori de câte ori interesul public o cere), are următoarele caracteristici: *prerogativa de exploatare*, în interes public, dar și în beneficiul său propriu, a unui bun proprietate publică; nu este o simplă facultate, fiind *obligatoriu de exercitat*, sub sancțiunea pierderii sale [art. 871 alin. (1) Codul Civil], altfel spus, exploatarea nu este doar un drept, ci și o obligație; *se constituie întotdeauna cu titlu oneros*, căci redevența pe care concesionarul o plătește concedentului este de esența acestui contract administrativ.

47. În acest context, Curtea apreciază ca fiind nefondate susținerile autoarelor excepției de neconstituționalitate, în sensul că modificarea clauzelor licențelor de exploatare nu se poate realiza decât prin negociere directă, și nu prin impunerea unei modificări unilaterale, întrucât una dintre caracteristicile fundamentale ale contractului administrativ este tocmai puterea de modificare unilaterală a contractului, în temeiul interesului public. Nu pot fi primite nici susținerile potrivit cărora, în temeiul art. 20 alin. (1) și art. 45 alin. (1) din Legea nr. 85/2003, redevența minieră este stabilită ca urmare a negocierii între părțile contractante, întrucât aceste dispoziții de lege stipulează faptul că licența de exploatare se negociază, adică actul juridic prin care se acordă concesiunea/darea în administrare a activităților miniere de exploatare (ansamblul de lucrări executate în subteran și/sau la suprafață pentru extragerea resurselor minerale, prelucrarea și livrarea acestora în forme specifice), nu și redevența minieră cuvenită bugetului de stat, care se stabilește, în temeiul legii, la încheierea licenței ori la eliberarea permisului de exploatare, într-o cotă procentuală din valoarea producției miniere.

48. Prin urmare, Curtea constată ca fiind neîntemeiate criticile potrivit cărora modificarea unilaterală a cuantumului redevenței miniere aduce atingere principiului stabilității raporturilor juridice și dispozițiilor privind dreptul de proprietate, cuprinse în art. 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

49. Referitor la pretinsa încălcare a art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea consideră că formula redacțională a prevederilor art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, deduse controlului de constituționalitate, nu oferă temei unei atare critici, întrucât acestea nu conțin în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv, ele urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2013. Din cuprinsul reglementării criticate se constată că dispozițiile legale imperative privind modificarea redevențelor miniere se aplică tuturor licențelor/permiselor de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2013, iar în termen de 90 de zile de la această dată, părțile (titularii licențelor/permiselor și autoritatea competentă) sunt obligate să încheie acte adiționale de stabilire a noilor redevențe, astfel cum acestea sunt reglementate prin actul normativ menționat. Așa fiind, din conținutul normativ al reglementării criticate rezultă că noul cuantum al redevenței, stabilit în temeiul art. 45 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, se aplică tuturor licențelor de exploatare, inclusiv celor acordate înainte de intrarea în vigoare a acestui act normativ și aflate în derulare. Raportat la prezenta speță, Curtea subliniază că trebuie avut în vedere faptul că dreptul de exploatare obținut în condițiile legii vechi este cel câștigat, și nu cota de redevență, deoarece la

redevența minieră se aplică întotdeauna cota procentuală stabilită prin lege, aceasta nefiind negociată de părțile contractuale.

50. De altfel, din însăși redactarea prevederilor art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013, Curtea constată că legiuitorul a prevăzut că redevențele instituite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 se aplică de la data intrării sale în vigoare tuturor licențelor/permiselor, deci nu numai celor care urmează a fi încheiate după intrarea în vigoare a acestui act normativ. Mai mult, potrivit art. VIII alin. (1) din același act normativ, se prevede că în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență precitate, titularii licențelor și autoritatea competentă încheie acte adiționale de stabilire a noilor redevențe. În atare condiții, Curtea apreciază că este evidentă intenția legiuitorului de a se aplica noul quantum al redevenței inclusiv licențelor acordate/încheiate înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2013 și aflate în curs de desfășurare, iar actele adiționale ce urmează a fi încheiate, potrivit reglementării criticate, fac parte integrantă din licență/permis de exploatare.

51. În contextul celor mai sus menționate, Curtea constată că prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 nu contravin principiului constituțional al neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât acestea sunt de imediată aplicare, iar în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit, de principiu, că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare” (Decizia nr. 952 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din data de 4 ianuarie 2013, Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002; Decizia nr. 73 din 6 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 11 mai 2001). O lege nu este retroactivă când vizează efectele nerealizate încă în momentul intrării ei în vigoare, ale unui act juridic cu efecte succesive, astfel cum sunt licențele de concesiune miniere, care sunt acte juridice cu executare succesivă, deci cu efecte succesive. Așa fiind, Curtea consideră că reglementarea criticată din cuprinsul Ordonanței

de urgență a Guvernului nr. 102/2013 reprezintă o concretizare a principiului aplicării imediate a legii noi, potrivit căruia legea nouă se aplică de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi.

52. Totodată, prin Decizia nr. 812 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 985 din 11 decembrie 2006, Curtea a subliniat că în ceea ce privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

53. Concluzionând, Curtea reține că în ceea ce privește clauzele de stabilitate, în practică s-a apreciat că acestea reprezintă un standard intens uzitat în contractele dintre state și investitorii privați, clauze prin care se reglementează problematica schimbărilor legislative pe durata derulării obiectului contractului. Din perspectiva statului, clauza de stabilitate este de natură să atragă investiții străine și transfer de tehnologie, oferindu-le acestora garanția stabilității cadrului legal, iar din perspectiva investitorului privat, rațiunea acestei clauze este de a obține garanții împotriva riscului ca acțiunea unilaterală a statului (prin adoptarea de legi sau politici subsecvente) să nu afecteze echilibrul contractual și condițiile investiției. Clauzele de stabilitate instituie însă obligația statului de a acționa cu bună-credință și, în cazul în care clauza nu este respectată, să acorde despăgubiri investitorului. Astfel, în Cauza *Parkerings v Lituania (Parkerings-Compagniet A.S. împotriva Lituaniei, ICSID, Dosar ARB/05/8)*, instanța arbitrală a reținut că „este dreptul și privilegiul de netăgăduit al oricărui stat să își exercite suveranitatea legislativă. Orice stat are dreptul și discreția să adopte, să modifice sau să abroge o lege. Exceptând atunci când există un contract încheiat ce conține o clauză de stabilitate sau o clauză similară, nu este nimic de obiectat în legătură cu modificarea cadrului legislativ existent la momentul la care un investitor a decis să efectueze o investiție. De fapt, orice om de afaceri sau investitor este conștient că legile vor evolua pe parcursul timpului. Ceea ce este însă interzis este ca un stat să acționeze injust, nerezonabil sau inechitabil în exercițiul puterii sale legislative”.

54. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea HeidelbergCement România — S.A. în dosarele nr. 5.912/2/2014/a1 și nr. 5.914/2/2014 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de către Societatea Holcim România — S.A. în Dosarul nr. 7.495/2/2014/a1 al aceleiași instanțe și constată că prevederile art. VII și art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 1.395 din 6 august 2020

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 830 din 5 august 2020

ORDIN

pentru modificarea și completarea Normelor de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017

Având în vedere:

- titlul VIII din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare;
- Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic;
- Referatul de aprobare nr. NT 6.647 din 6.08.2020 al Ministerului Sănătății și nr. DG 3.187 din 9.08.2020 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — Normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 12 ianuarie 2018, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Persoanele și instituția prevăzute la art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, sunt obligate să depună la casele de asigurări de sănătate, pe suport hârtie sau prin mijloace de transmitere la distanță, în a căror rază administrativ-teritorială își au sediul social, respectiv domiciliul, exemplarul 2 al certificatelor de concediu medical însoțit de un centralizator al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1, în condițiile în care se solicită restituirea sumelor reprezentând indemnizații plătite angajaților proprii care au beneficiat de certificate de concediu medical. Exemplarul 2 al certificatelor de concediu medical se depune la casele de asigurări de sănătate și în situația în care indemnizațiile aferente se suportă integral de către angajator, conform art. 12 pct. A din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și în situația în care asiguratul nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a beneficia de indemnizații.”

2. La articolul 2, după alineatul (6) se introduc două noi alineate, alineatele (7) și (8), cu următorul cuprins:

„(7) Certificatele de concediu medical prevăzute la alin. (4), care au fost transmise prin mijloace de transmitere la distanță, constituie documente justificative de plată, pe baza cărora, potrivit prevederilor art. 64, se restituie sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori angajaților proprii care au

beneficiat de certificate de concediu medical și care se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

(8) Formularele originale ale certificatelor de concediu medical, respectiv exemplarele 1 (alb) și 2 (roz), care au fost transmise prin mijloace de transmitere la distanță, se depun de către persoana asigurată la plătitorii de indemnizații de asigurări sociale de sănătate prevăzuți la art. 36 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile calendaristice de la data eliberării acestora.”

3. La articolul 3, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care după verificarea datelor se constată neconcordanțe care implică rectificarea datelor și/sau a sumelor cuprinse în declarația inițială, în termen de maximum 30 de zile, casele de asigurări de sănătate vor transmite angajatorilor sau asimilaților acestora o notificare, pe suport hârtie sau prin mijloace de transmitere la distanță.”

4. La articolul 8 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) prezintă adeverința de la plătitorul de indemnizații din care să reiasă numărul de zile de concediu de incapacitate temporară de muncă avute în ultimele 12/24 de luni, cu excepția urgențelor medico-chirurgicale, a carantinei, a bolilor infectocontagioase din grupa A, precum și în cazul bolilor infectocontagioase pentru care se impune măsura izolării, stabilite prin hotărâre a Guvernului, potrivit art. 8 alin. (2) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic.”

5. La articolul 9 alineatul (4), după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) în cazul bolilor infectocontagioase pentru care se impune măsura izolării, potrivit legii.”

6. La articolul 9, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Certificatele de concediu medical se pot solicita și elibera, după caz, și prin mijloace de transmitere la distanță.”

7. La articolul 10, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prin excepție de la prevederile art. 9 alin. (4), pentru situațiile în care măsura carantinei este dispusă pentru două sau mai mult de două luni calendaristice, certificatele de concediu medical pentru aceste situații se eliberează lunar sau după ultima zi a încetării perioadei de carantină, dar nu mai târziu de 30 de zile calendaristice de la data ultimei zile a încetării perioadei de carantină.”

8. La articolul 20, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Durata prevăzută la alin. (3) nu cuprinde și zilele de concediu medical care se acordă potrivit art. 10 alin. (2), art. 23¹ alin. (3) și (6) și art. 23², art. 78¹ alin. (7) lit. k), alin. (15) și (16), precum și art. 78² alin. (7) lit. k) și alin. (15).”

9. După articolul 23 se introduc două noi articole, articolele 23¹ și 23², cu următorul cuprins:

„Art. 23¹. — (1) Asigurații pentru care s-a instituit măsura izolării, potrivit legii, în unități sanitare sau într-o locație alternativă atașată unei unități sanitare beneficiază de concediu medical pe toată perioada pentru care s-a instituit această măsură.

(2) Pentru persoana asigurată pentru care a fost instituită măsura izolării, potrivit legii, exclusiv în unități sanitare sau într-o locație alternativă atașată unei unități sanitare, medicul curant eliberează certificatul de concediu medical la externarea din spital, atât pentru perioada internării, cât și pentru perioada externării, după caz, cu înscrierea codului de indemnizație corespunzător. Certificatele de concediu medical se eliberează pentru perioade de maximum 30/31 de zile calendaristice.

(3) Pentru situațiile prevăzute la alin. (2), dacă după expirarea concediului medical acordat la ieșirea din spital starea de sănătate a persoanei asigurate nu permite reluarea activității, medicul de familie poate prelungi concediul medical pentru aceeași afecțiune pe durata recomandată în scrisoarea medicală eliberată de medicul curant din spital.

(4) Pentru persoana asigurată pentru care s-a instituit măsura izolării într-o unitate sanitară sau într-o locație alternativă atașată unei unități sanitare și care poate fi externată, cu condiția izolării la domiciliu sau la locația declarată de persoana ce urmează a fi izolată, medicul curant din spital care a îngrijit și externat pacientul eliberează certificatul de concediu medical pentru durata internării și poate acorda un concediu medical la externare până la împlinirea termenului maxim al perioadei de izolare care decurge de la momentul internării sau pe o perioadă stabilită de acesta, conform prevederilor Ordinului ministrului sănătății nr. 1.321/2020 pentru aprobarea planurilor privind modalitatea de aplicare de direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, de Institutul Național de Sănătate Publică, precum și de unitățile sanitare a măsurilor în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic de infectare cu virusul SARS-CoV-2.

(5) În situația în care medicul prevăzut la alin. (4) nu a eliberat concediu medical la externare, pentru perioada în care persoana asigurată este izolată la domiciliu sau la locația declarată de aceasta, certificatul de concediu medical se acordă pentru aceeași afecțiune de către medicul de familie care monitorizează starea de sănătate a persoanei prin sistemul de telemedicină sau prin consultații medicale la distanță.

(6) Certificatul de concediu medical prevăzut la alin. (5) se acordă pentru o durată care nu poate depăși cumulativ durata maximă a perioadei de izolare care decurge de la momentul internării sau pentru o perioadă stabilită de medicul curant din spital și comunicată prin scrisoare medicală medicului de familie.

(7) Certificatul de concediu medical prevăzut la alin. (5) se eliberează după ultima zi a încetării perioadei de izolare, dar nu mai târziu de 30 de zile calendaristice de la data ultimei zile a încetării perioadei de izolare.

(8) Dacă durata perioadei de izolare depășește 90 de zile, pentru aceste certificate de concediu medical nu este necesar avizul medicului expert al asigurărilor sociale.

(9) Quantumul brut lunar al indemnizației pentru izolare se determină conform art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, și se suportă integral din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

Art. 23². — În situația în care pentru persoanele pentru care s-ar fi impus măsura izolării până la data intrării în vigoare a Legii nr. 136/2020 nu au fost emise concedii medicale, certificatele de concediu medical se eliberează, având în vedere art. 20 alin. (1) din același act normativ, de către medicii de familie pentru perioada și pe baza documentelor eliberate de direcțiile de sănătate publică.”

10. La articolul 34, alineatele (1)—(3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) În vederea acordării certificatelor de concediu medical, plătitorii de indemnizații de asigurări sociale de sănătate au obligația să elibereze asiguratului adevăruri, pe suport hârtie sau prin mijloace de transmitere la distanță, din care să rezulte numărul de zile de concediu medical pentru incapacitate temporară de muncă avute în ultimele 12/24 de luni, după caz, conform modelului prevăzut în anexa nr. 7.

(2) Pentru a beneficia de certificate de concediu medical, persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. B și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, au obligația de a solicita adevărurile prevăzute la alin. (1) de la casele de asigurări de sănătate cu care au încheiat contractul de asigurare pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate. Adevărurile poate fi solicitată și eliberată și prin mijloace de transmitere la distanță.

(3) Adevărurile prevăzute la alin. (1) se eliberează numai persoanelor asigurate care îndeplinesc condiția de stagiu de asigurare prevăzută la art. 7, precum și celor aflate în concediu medical pentru unele dintre situațiile prevăzute la art. 9 și 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, după caz, cu excepția cazurilor de carantină și a bolilor infectocontagioase pentru care se impune măsura izolării, stabilite prin hotărâre a Guvernului, potrivit art. 8 alin. (2) din Legea nr. 136/2020.”

11. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — (1) Persoanele asigurate pentru care s-a instituit măsura carantinei, în condițiile Legii nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, beneficiază de concedii și indemnizații pentru carantină indiferent de locul în care acestea se instituie.

(2) Certificatele de concediu medical pentru carantină se eliberează de către medicii curanți, respectiv de către medicii de familie, după ultima zi a încetării perioadei de carantină, pe durata stabilită prin documentul eliberat de direcția de sănătate publică, dar nu mai târziu de 30 de zile calendaristice de la data ultimei zile a încetării perioadei de carantină.

(3) Dacă durata perioadei de carantină depășește 90 de zile, pentru aceste certificate de concediu medical nu este necesar avizul medicului expert al asigurărilor sociale.

(4) Cuantumul brut lunar al indemnizației pentru carantină se determină conform art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, și se suportă integral din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.”

12. Articolul 56 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 56. — (1) Durata concediilor pentru tuberculoză, neoplazii, SIDA, boli cardiovasculare, a concediilor pentru sarcină și lăuzie, îngrijirea copilului bolnav, pentru reducerea timpului de muncă, pentru carantină, boli infectocontagioase pentru care se impune măsura izolării, precum și pentru risc maternal nu diminuează numărul zilelor de concediu medical acordate unui asigurat pentru celelalte afecțiuni.

(2) Pentru concediile medicale prevăzute la alin. (1), plătitorii de indemnizații au obligația să elibereze adeverințe din care să rezulte numărul de zile de concediu medical aferent fiecărei afecțiuni în parte, cu excepția cazurilor de tuberculoză, precum și a celor pentru carantină sau a bolilor infectocontagioase pentru care se impune măsura izolării.”

13. Articolul 64 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 64. — (1) Sumele reprezentând indemnizații, care se plătesc de către angajatori angajaților care au beneficiat de certificate de concediu medical și care, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație.

(2) Pentru recuperarea sumelor prevăzute la alin. (1), angajatorul depune la registratura casei de asigurări de sănătate, pe suport hârtie sau prin mijloace de transmitere la distanță, în termenul prevăzut la art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cu modificările și completările ulterioare, solicitarea scrisă, conform modelului prevăzut în anexa nr. 10, la care se atașează Centralizatorul privind certificatele de concediu medical, prevăzut în anexa nr. 1.

(3) Cererea va fi analizată de compartimentul de specialitate din cadrul casei de asigurări de sănătate, iar în situația în care, după verificarea certificatelor de concediu medical cuprinse în borderoul centralizator, se constată că sunt certificate medicale care nu îndeplinesc condițiile de legalitate și conformitate, sumele reprezentând indemnizațiile aferente acestor certificate vor fi respinse la plată.

(4) După analizarea cererii, compartimentul prevăzut la alin. (3) va întocmi referatul de propunere spre aprobare a sumelor certe și exigibile cuprinse în cererea de restituire, care

se avizează de către personalul împuternicit să exercite viza CFP.

(5) Referatul prevăzut la alin. (3), semnat de directorul executiv economic, va fi supus aprobării directorului general, conform modelului prevăzut în anexa nr. 11.

(6) Pe baza referatului aprobat se întocmesc: ordonanțarea de plată, ordinul de plată, borderoul ordinelor de plată prevăzut în anexa nr. 12.

(7) Casa de asigurări de sănătate va efectua plata sumelor aprobate, în termen de 60 de zile de la data depunerii cererii de restituire, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație.

(8) După efectuarea plății, dosarul se arhivează la compartimentul de specialitate.

(9) În cazul în care se resping la plată sume totale/parțiale cuprinse în cererea de recuperare, compartimentul prevăzut la alin. (3) va întocmi comunicarea de respingere a plății cu motivarea acesteia, conform modelului prevăzut în anexa nr. 13, pe baza căreia se va anula/modifica suma înscrisă în cererea de restituire depusă și înregistrată potrivit alin. (2). Sumele totale/parțiale respinse la plată nu se înregistrează în evidențele contabile ale casei de asigurări de sănătate ca obligații de plată.

(10) După remedierea cauzelor înscrise în comunicarea prevăzută la alin. (8) care au condus la respingerea plății totale/parțiale a sumelor solicitate, angajatorul poate depune o nouă cerere potrivit alin. (2), în termen de 90 de zile de la data primirii comunicării.”

14. Articolul 72 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 72. — Medicii care eliberează certificate de concediu medical au obligația de a raporta lunar, pe cale electronică, datele referitoare la aceste certificate, la termenele stabilite de casele de asigurări de sănătate. Modelul formularului și metodologia de transmitere pe cale electronică a datelor privind certificatele medicale eliberate de medicii curanți din unitățile sanitare care au încheiat o convenție în acest sens cu casele de asigurări de sănătate sunt prevăzute în anexa nr. 14.”

15. La articolul 75, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Documentele necesare preluării în plată prevăzute la alin. (3) se pot transmite de către persoanele interesate către casele de asigurări de sănătate și prin mijloace electronice de transmitere la distanță.”

16. La articolul 78², alineatele (12)—(14) se abrogă.

17. Anexele nr. 9—11 și 13 se modifică și se înlocuiesc cu anexele 1—4, care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Certificatele de concediu medical prevăzute la art. 23² din Normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017, cu modificările și completările ulterioare, pot fi eliberate în termen de maximum 30 de zile calendaristice de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Romică-Andrei Baciu,
secretar de stat

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Adela Cojan

participă în mod obișnuit la activitatea întreprinderii individuale/persoanei fizice autorizate, îndeplinind fie aceleași sarcini, fie sarcini complementare, dacă titularul este asigurat în baza contractului prevăzut la art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare

Contract de asigurare pentru concedii și indemnizații

nr. |_|_|_|_|_| din |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

3. Plata solicitată

ACTE NECESARE:

A. Indemnizația pentru: - Certificat de concediu medical

1) Incapacitate temporară de muncă

Boală obișnuită

Seria |_|_|_|_|_|

Urgență medico-chirurgicală

Nr. |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Boală infectocontagioasă din grupa A

Data acordării |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Boală infectocontagioasă pentru care s-a instituit măsura izolării

Boală cardiovasculară

Tuberculoză

Neoplazie

SIDA

2) Prevenire îmbolnăvire:

Reducerea timpului de muncă cu o pătrime din durata normală

- Certificat de concediu medical cu avizul medicului expert

Carantină

- Certificat eliberat de D.S.P.

3) Maternitate

4) Îngrijire copil bolnav până la împlinirea vârstei de 7 ani sau pentru îngrijirea copilului cu handicap pentru afecțiuni intercurrente până la împlinirea vârstei de 18 ani

- Certificat de naștere copil (copie și original)

- Certificat persoană cu handicap (copie și original)

- Declarație pe propria răspundere care atestă că celălalt părinte sau susținător legal nu execută concomitent dreptul

CNP |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

5) Risc maternal - Certificat de concediu medical
cu avizul medicului de medicina
muncii

B. Indemnizația cuvenită pentru luna - Certificat de deces
în curs și neachitată asiguratului
decedat

Seria

Nr.

- Actul de stare civilă care
atestă calitatea de soț/copil/
părinte sau, în lipsa acestora,
actul de stare civilă al
persoanei care dovedește că l-a
îngrijit pe asigurat până la
data decesului

Data

Semnătura asiguratului

4. Date privind persoana asigurată (Se completează de către plătitorul de drepturi.)

A. Stagiul de asigurare realizat în ultimele 12 luni anterioare lunii pentru care se acordă
concediul medical

de la la

B. Veniturile asigurate care constituie baza de calcul al indemnizațiilor de asigurări sociale de
sănătate în ultimele 6 luni anterioare lunii pentru care se acordă concediul medical

Media veniturilor lunare

lei lei

C. Numărul de zile de concediu medical pentru incapacitate temporară de muncă, în ultimele
12/24 luni (cu excepția concediului medical pentru tuberculoză, neoplazii, SIDA, maternitate,
îngrijire copil bolnav, risc maternal, carantină și boală infectocontagioasă pentru care s-a instituit
măsura izolării)

zile

ANEXA Nr. 2
(Anexa nr. 10 la norme)

Unitatea
Str. nr.,
bl. ..., sc. ..., et. ..., ap., sectorul/județul
Codul fiscal
Contul
Trezoreria/Banca
Nr. /

Către Casa de Asigurări de Sănătate

Unitatea, cod fiscal, cu sediul în localitatea,
str. nr., bl., sc., et., ap., sectorul/județul, cont,
deschis la Trezoreria/Banca, vă rugăm a ne vira suma plătită asiguraților salariați care se recuperează din bugetul
Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate potrivit art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind
concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006,
cu modificările și completările ulterioare, în cuantum de lei, din care:

— J1 lei, reprezentând indemnizații pentru incapacitate temporară de muncă, cauzată de boli obișnuite
sau de accidente în afara muncii, din care:

— J1.1 lei, reprezentând indemnizații aferente certificatelor de concediu medical acordate pentru bolile
infectocontagioase pentru care se impune măsura izolării;

— J2 lei, reprezentând indemnizații pentru prevenirea îmbolnăvirilor și recuperarea capacității de muncă,
exclusiv pentru situațiile rezultate ca urmare a unor accidente de muncă sau boli profesionale, din care:

— J2.2 lei, reprezentând indemnizații aferente certificatelor de concediu medical acordate pentru
carantină;

— J2.3 lei, reprezentând indemnizații aferente certificatelor de concediu medical acordate pentru
reducerea timpului de muncă sau tratament balnear;

— J3 lei, reprezentând indemnizații pentru maternitate;

— J4 lei, reprezentând indemnizații pentru îngrijirea copilului bolnav;

— J5 lei, reprezentând indemnizații de risc maternal.

La prezenta cerere depunem un număr de certificate de concediu medical aferente lunii/perioadei pentru care se
solicită restituirea sumelor.

Ne asumăm răspunderea pentru realitatea datelor prezentate mai sus și pentru corectitudinea determinării drepturilor de
indemnizații sociale de sănătate.

Anexă: Centralizator privind certificatele de concediu medical aferent lunii/lunilor

Director,
(Administrator)
.....

Director economic,
.....

ANEXA Nr. 3
(Anexa nr. 11 la norme)

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Casa de Asigurări de Sănătate
Str. nr.
Sectorul/județul

Aprobat
Director general,
.....

REFERAT

În baza prevederilor art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de
asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare,
ale art. 64 din Normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și
indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de
Asigurări de Sănătate nr. 15/2018/1.311/2017, cu modificările și completările ulterioare, analizând documentele justificative depuse
la Casa de Asigurări de Sănătate cu nr. /, propunem aprobarea plății sumei de lei
și respingerea plății sumei de lei, reprezentând indemnizații plătite salariaților proprii de către angajator
pe luna/perioada către unitatea din localitatea

Motivele respingerii cererii

Director executiv economic,
.....

Șeful compartimentului de specialitate,
.....

Întocmit
.....

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
 Casa de Asigurări de Sănătate
 Str. nr.
 Sectorul/județul

Către unitatea,
 localitatea, str. nr.,
 bl., sc., et., ap., sectorul/județul

Prin prezenta vă facem cunoscut că din suma solicitată la plată de lei nu s-a aprobat virarea sumei de lei, reprezentând indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate plătite salariaților proprii, care se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate potrivit art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, datorată pentru luna/perioada, din următoarele motive:

.....

Șeful compartimentului de specialitate,

Întocmit

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

